

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2023. december 21.^{*i}

„Előzetes döntéshozatal – Letelepedés szabadsága – Szolgáltatásnyújtás szabadsága – 2006/123/EK irányelv – A 2. cikk (2) bekezdésének b) pontja – Hatály – A pénzügyi szolgáltatások kizártsága – Gépjárművek tartós bérlete – A 9. cikk (1) bekezdése, valamint a 10. cikk (1) és (2) bekezdése – Előzetes engedélyhez kötött szolgáltatások”

A C-278/22. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Upravni sud u Zagrebu (zágrábi közigazgatási bíróság, Horvátország) a Bírósághoz 2022. április 22-én érkezett, 2022. április 12-i határozatával terjesztett elő

az **AUTOTECHNICA FLEET SERVICES d.o.o.**, korábban ANTERRA d.o.o.

és

a **Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: E. Regan tanácselnök, L. Bay Larsen, a Bíróság elnökhelyettese, az ötödik tanács bírójaként eljárva, M. Ilešić, I. Jarukaitis és D. Gratsias (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2023. március 1-jei tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az AUTOTECHNICA FLEET SERVICES d.o.o. képviselőjében G. Božić, ügyvéd, A. Komninos, ügyvéd, D. Simeunović, ügyvéd és J. Tomas, ügyvéd
- a Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga képviselőjében K. Brkljačić és I. Budiša,
- a horvát kormány képviselőjében G. Vidović Mesarek, meghatalmazotti minőségben

^{*} Az eljárás nyelve: horvát.

- a holland kormány képviselőjében M. K. Bulterman és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében C. Auvret, M. Mataija, R. Mrljić A. Nijenhuis és D. Triantafyllou, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2023. május 11-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,
meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikk, a belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; helyesbítés: HL 2014. L 287., 33. o.) 2. cikke (2) bekezdésének, valamint a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről és a 648/2012/EU rendelet módosításáról szóló, 2013. június 26-i 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 176., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 68. o.; HL 2017. L 20., 2. o.) 4. cikke (1) bekezdése 26. pontjának értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az AUTOTECHNICA FLEET SERVICES d.o.o., korábban ANTERRA d.o.o. (a továbbiakban: Autotechnica) és a Hrvatska agencija za nadzor finansijskih usluga Republike Hrvatske (a Horvát Köztársaság pénzügyiszolgáltatás-felügyeleti ügynöksége; a továbbiakban: ügynökség) között azon határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amely megtiltotta az Autotechnica számára, hogy lízingtevékenységet folytasson az ügynökség előzetes engedélye nélkül.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2006/123 irányelv

- 3 A 2006/123 irányelv (18), (33) és (54) preambulumbekkezdése kimondja:
„(18) pénzügyi szolgáltatásokat ki kell zárni ezen irányelv hatálya alól, mivel e tevékenységek külön közösségi jogszabályok tárgyát képezik, amelyek célja – ehhez az irányelvhez hasonlóan – a szolgáltatások valódi belső piacának megvalósítása. Ez a kizárás ennél fogva minden banki, hitelezési, biztosítási – beleértve a viszontbiztosítást –, foglalkozási vagy magánnyugdíj, értékpapír, befektetési alapokkal kapcsolatos, fizetési és befektetési tanácsadás jellegű szolgáltatást érint, beleértve a hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló 2006. június 14-i 2006/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [(HL 2006. L 177., 1. o.)] I. mellékletében felsorolt szolgáltatásokat.

[...]

(33) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó szolgáltatások folyamatosan változó tevékenységek széles körét ölelik fel [...]. Az irányelv hatálya alá tartozó szolgáltatások magukban foglalják az olyan, vállalatoknak és fogyasztóknak is nyújtott szolgáltatásokat, mint [...] az autókölcsönzés [...].

[...]

(54) A valamely szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultság megszerzésének lehetősége csak akkor tehető az illetékes hatóságok engedélyétől függővé, amennyiben ez a döntés megfelel a megkülönböztetésmentesség, a szükségesség és az arányosság követelményének. Ez különösen azt jelenti, hogy engedélyezési rendszerek alkalmazása csak akkor megengedhető, ha – kellő figyelemmel az előzetes ellenőrzés hiányában esetlegesen felmerülő kockázatokra és veszélyekre – az utólagos ellenőrzés nem lenne hatékony, mivel az adott szolgáltatások hiányosságainak utólagos megállapítása lehetetlen. [...]

4 Amint azt 1. cikkének (1) bekezdése kimondja, ez az irányelv általános rendelkezéseket állapít meg a szolgáltatók letelepedési szabadságának gyakorlása és a szolgáltatások szabad mozgásának megkönnyítése érdekében, a szolgáltatások magas színvonalának megőrzése mellett.

5 Az említett irányelv 2. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) Ez az irányelv a Közösség valamely tagállamában letelepedett szolgáltatók által nyújtott szolgáltatásokra alkalmazandó.

(2) Ez az irányelv nem alkalmazandó a következő tevékenységekre:

[...]

b) pénzügyi szolgáltatások, úgymint banki, hitelezési, biztosítási és viszontbiztosítási, foglalkozási vagy magánnyugdíj, értékpapír, befektetési, alapokkal kapcsolatos, fizetési és befektetési tanácsadás jellegű szolgáltatások, beleértve a [2006/48]; irányelv I. mellékletében felsorolt szolgáltatásokat;

[...]”.

6 A 2006/123 irányelv „Fogalommeghatározások” című 4. cikkének szövege a következő:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

1. »szolgáltatás«: az [EUMSZ 57. cikkben] említett, rendszerint díjazás ellenében nyújtott bármely önálló gazdasági tevékenység;

[...]

6. »engedélyezési rendszer«: bármely eljárás, amely alapján a szolgáltatónak vagy a szolgáltatás igénybevevőjének ténylegesen lépéseket kell tennie azért, hogy az illetékes hatóságtól a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságra vagy annak gyakorlására vonatkozóan formális vagy közvetett határozatot [helyesen: vonatkozóan alakszerű vagy hallgatólagos határozatot] szerezzen;

[...]

8. »közérdeken alapuló kényszerítő indok«: a Bíróság joggyakorlatában [helyesen: ítélkezési gyakorlatában] ilyenként elismert indokok, köztük az alábbiak: közrend; közbiztonság; közegészség; a szociális biztonsági rendszer pénzügyi egyensúlyának megőrzése; a fogyasztók, a szolgáltatások igénybevevői és a munkavállalók védelme; a kereskedelmi ügyletek méltányossága; a csalás elleni küzdelem; a környezet és a városi környezet védelme; állategészségügy; szellemi tulajdon; a nemzeti történelmi és művészeti örökség megőrzése; szociálpolitikai és kultúrpolitikai célok;

[...]”

7 A 2006/123 irányelv „Engedélyezési rendszerek” című 9. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását nem kötik engedélyezési rendszerhez, kivéve az alábbi feltételek teljesülése esetén:

- a) az engedélyezési rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést az érintett szolgáltatóval szemben;
- b) az engedélyezési rendszert a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;
- c) kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.

[...]

(3) Ez a szakasz nem alkalmazható az engedélyezési rendszerek olyan elemeire, amelyeket közvetlenül vagy közvetetten más közösségi eszközök szabályoznak.”

8 Ezen irányelvnek „Az engedély megadására vonatkozó feltételek” című 10. cikkének (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) Az engedélyezési rendszereknek olyan feltételeken kell alapulniuk, amelyek megakadályozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy vizsgálati jogkörüket önkényesen alkalmazzák.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek:

- a) megkülönböztetésmentesek [helyesen: hátrányos megkülönböztetéstől mentesek];
- b) azokat a közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá;
- c) arányosak a közérdekhez kapcsolódó céllal;
- d) világosak és egyértelműek;
- e) objektívek;
- f) előzetesen nyilvánosságra hozták azokat;

g) átláthatók és hozzáférhetők.”

- 9 Az említett irányelv 11–13. cikke az engedély időtartamára, a több kérelmező közötti választásra, illetve az engedélyezési eljárásokra vonatkozik.

A 2013/36/EU irányelv

- 10 A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. június 26-i 2013/36/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 176., 338. o.; helyesbítések: HL 2013. L 208., 73. o.; HL 2017. L 20., 1. o.) 163. cikke értelmében a 2006/48 irányelv hatályát veszti. E 163. cikkből a 2013/36 irányelv II. mellékletével együttesen értelmezve az következik, hogy a 2006/48 irányelv I. mellékletére való hivatkozások a 2013/36 irányelv I. mellékletére való hivatkozásnak tekintendők. Ez utóbbi I. melléklet „A kölcsönös elismerés tartozó tevékenységek jegyzéke” címet viseli, és 3. pontja említi meg a „[p]énzügyi lízinget”.

Az 575/2013 rendelet

- 11 Az 575/2013 rendelet 1. cikke a 2013/36/EU irányelv alapján felügyelt intézmények, pénzügyi holding társaságok és egyes pénzügyi holding társaságok által teljesítendő általános prudenciális követelményekkel kapcsolatos egységes szabályokra vonatkozik.
- 12 A „pénzügyi vállalkozásnak” az e rendelet értelmében vett fogalmát e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 26. pontja határozza meg.

A horvát jog

Az horvát pénzügyi szolgáltatás-felügyeleti ügynökségről szóló törvény

- 13 A Zakon o Hrvatskoj agenciji za nadzor financijskih usluga (a szóló törvény), (*Narodne novine*, 140/05, 154/11 és 12/12. sz., a továbbiakban: az ügynökségről szóló törvény) 15. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az ügynökség végrehajtási rendelkezéseket, nevezetesen olyan rendelkezéseket elfogadni, amelyek többek között a pénzügyi szolgáltatásokra vonatkoznak. E 15. cikk (2) bekezdése értelmében az ügynökség jogosult arra, hogy felügyelje az e 15. cikk (1) bekezdésében említett rendelkezésekben meghatározott, felügyelet alá tartozó szervezetek tevékenységét, valamint arra, hogy a megállapított jogsértések és szabálytalanságok orvoslására irányuló intézkedéseket hozzon.

A lízingről szóló törvény

- 14 A Zakon o leasingu (lízingről szóló törvény) (*Narodne novine*, 141/13. sz.) 2. cikkének (4) bekezdése értelmében valamely tagállam „lízingtársasága” olyan, valamely tagállamban letelepedett jogi személy, amely e tagállam jogszabályai alapján jogosult lízingtevékenység folytatására.

- 15 E törvény 3. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg a „lízingtársaságot”, hogy az egy olyan, a Horvát Köztársaságban székhellyel rendelkező gazdasági társaság, amelyet az ügynökség által az említett törvényben meghatározott feltételek szerint kiadott, lízingtevékenység folytatására vonatkozó engedély alapján jegyeznek be a bírósági nyilvántartásba.
- 16 Ugyanezen törvény 4. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a lízingügylet olyan jogügylet, amelynek során a lízingbeadó úgy szerzi meg a lízingtárgyat, hogy azt egy beszállítótól megvásárolja, a lízingtárgy tulajdonjogát megszerzi, és a lízingtárgyat a lízingbevevő részére határozott időre használatba adja, a lízingbevevő pedig kötelezettséget vállal arra, hogy ezért díjat fizet.
- 17 Ugyanezen törvény 5. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a lízingügylet a lízing tartalmától és sajátosságaitól függően lehet „pénzügyi lízing (*financijski leasing*)” vagy „operatív lízing (*operativni leasing*)”.
- 18 A „pénzügyi lízing” fogalmát ezen 5. cikk (2) bekezdése úgy határozza meg, hogy az egy olyan jogügylet, amelynek során a lízingbevevő a lízingtárgy használatának időtartama alatt a lízingtárgy teljes értékét figyelembe vevő díjat fizet a lízingbeadónak, viseli e lízingtárgy értékcsökkenésének költségeit, és egy vételi opció révén az említett lízingtárgy tulajdonjogát olyan rögzített áron szerezheti meg, amely ezen opció gyakorlásának időpontjában alacsonyabb, mint ezen időpontban a lízingtárgy tényleges értéke, a lízingtárgy tulajdonjogával kapcsolatos kockázatok, illetve az abból eredő előnyök viszont nagyrészt a lízingbevevőre szállnak át.
- 19 Az említett 5. cikk (3) bekezdése előírja, hogy az „operatív lízing” egy olyan jogügylet, amelynek során a lízingbevevő a lízingtárgy használatának időtartama alatt a lízingbeadónak olyan meghatározott díjat fizet, amely nem feltétlenül veszi figyelembe a lízingtárgy teljes értékét, a lízingbeadó viseli a lízingtárgy értékcsökkenésének költségeit, és a lízingbevevőt nem illeti meg szerződésben meghatározott vételi opció, valamint a lízingtárgy tulajdonjogával kapcsolatos kockázatok, illetve az abból eredő előnyök nagyrészt a lízingbeadónál maradnak, azaz nem szállnak át a lízingbevevőre.
- 20 A lízingről szóló törvény 6. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy lízingtevékenységet az e törvény 3. cikkében említett lízingtársaság, az e törvény 46. cikkében említett tagállami lízingtársaság, illetve egy harmadik országbeli lízingtársaság ugyanezen törvény 48. cikkében említett fióktelepe folytathat.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 21 Az Autotechnica egy Horvátországban bejegyzett, „gépjárműlízing”, „személy- és tehergépkocsik bérbeadása és lízingje (vezetővel vagy anélkül)”, valamint „kerékpárok, robogók stb. bérbeadása és lízingje” tevékenységeket folytató társaság. Egy olyan másik európai uniós tagállamban letelepedett anyavállalat leányvállalata, amelyben az anyavállalat azonos típusú szolgáltatásokat nyújt.
- 22 Az Autotechnicánál lefolytatott ellenőrzése során az ügynökség megállapította, hogy e társaság összesen három hosszú távú bérleti szerződést kötött négy gépjárműre vonatkozóan, és hogy ezt követően ügyfelei kifejezett kérelmére megvásárolta e járműveket a beszállítótól, így azok tulajdonosa lett, és használat céljából az ügyfelek rendelkezésére bocsátotta azokat.

- 23 E tények alapján az ügynökség úgy ítélte meg, hogy az Autotechnica a lízingről szóló törvény értelmében vett lízingtevékenységet folytatott, érvényes engedély nélkül. Következésképpen 2019. február 14-i határozatával megtiltotta az Autotechnica számára, hogy ilyen tevékenységet folytasson.
- 24 Az Autotechnica e határozat megsemmisítése iránt keresetet indított az Upravni sud u Zagrebu (zágrábi közigazgatási bíróság, Horvátország) előtt. Azt állítja, hogy megsértették az uniós jog alapján őt megillető jogokat, és arra hivatkozik, hogy a Horvát Köztársaság az „operatív lízinget” nem kezelhette pénzügyi szolgáltatásként, ily módon az ilyen szolgáltatások nyújtása nem tartozhat a hatóság felügyelete alá.
- 25 A kérdést előterjesztő bíróság előadja, hogy a 2013/36/EU irányelv horvát nyelvű változata kizárólag a „*financijski lizingre*” (pénzügyi lízing) vonatkozik, és nem terjed ki az „*operativni lizingre* (operatív lízing)”, amelyre tehát *a contrario* érveléssel a 2006/123 irányelv rendelkezéseit kellene alkalmazni. Ezen irányelv (33) preambulumbekezdéséből és 2. cikkéből az következik, hogy az irányelv az operatív lízingnek tekinthető szolgáltatások széles körére vonatkozik, így többek között a gépkocsik lízingelésére is, amely „operatív lízing” szolgáltatásnak tekinthető.
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság hozzáteszi, hogy az alapeljárásban szóban forgó horvát jogszabály alkalmas arra, hogy az Autotechnicát és a más tagállamokban letelepedett és Horvátországban letelepedni szándékozó más személyeket megakadályozza abban, vagy visszatartsa attól, hogy bérbeadási vagy operatív lízingtevékenységet folytassanak, következésképpen lehetséges, hogy e jogszabály ellentétes az EUMSZ 49. cikkből eredő követelményekkel.
- 27 E körülmények között az Upravni sud u Zagrebu (zágrábi közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) a) A [2006/123 irányelv] hatálya alá tartozik-e az operatív lízing és/vagy a hosszú távú autókölcsönzés, ahogyan az a [2006/123]irányelv végrehajtásáról szóló, a[z Európai Bizottság Belső Piaci és Szolgáltatási Főigazgatósága] által kiadott, 2008. március 13 i közölkönyvben áll?
- b) Az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 26. pontja értelmében vett pénzügyi vállalkozásnak minősül-e az operatív lízinggel (tehát nem pénzügyi lízinggel) és/vagy hosszú távú autókölcsönzéssel foglalkozó szervezet?
- 2) Amennyiben a fenti első kérdésre [első részére] igenlő, a [kérdés második [részére] pedig nemleges választ kell adni, összeegyeztethető-e a – 2006/123/EK irányelv 9–13. cikkével összefüggésben értelmezett – [EUMSZ 49. cikkel] az [ügynökség] arra való felhatalmazása, hogy a lízingről szóló törvény 6. cikkének (1) bekezdése alapján felügyelje az operatív lízing és/vagy a hosszú távú autókölcsönzési szolgáltatás nyújtását, valamint az ilyen tevékenységet folytató vállalkozásokkal szemben további követelményeket és korlátozásokat írjon elő?
- 3) A jelen jogvita tárgyát képezőkhöz hasonló körülmények között, amikor az egyik tagállambeli anyavállalat egy leányvállalatán keresztül egy másik tagállamban az eredeti tagállamban nyújtott szolgáltatásokkal azonos jellegű szolgáltatásokat kíván nyújtani, úgy kell-e értelmezni az [EUMSZ] 49. cikket és a 2006/123/EK irányelv 9–13. cikkét, hogy ezek lehetővé teszik, hogy egy nemzeti törvény (a lízingről szóló törvény) további követelményeket és korlátozásokat írjon elő a leányvállalat számára, és ezáltal megnehezítse és/vagy kevésbé vonzóvá tegye az adott tevékenység folytatását?”

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 28 Észrevételeiben az ügynökség és a horvát kormány kétségeit fejezte ki az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságát illetően, mivel véleményük szerint az alapügy valamennyi eleme egyetlen tagállamra, a jelen esetben a Horvát Köztársaságra korlátozódik.
- 29 Először is, ami az EUMSZ 49. cikket illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy a letelepedésnek az e cikkben rögzített szabadsága az EUMSZ 54. cikknek megfelelően magában foglalja, hogy a valamely tagállam jogszabályai alapján létrehozott olyan társaságok, amelyek létesítő okirat szerinti székhelye, központi ügyvezetése vagy üzleti tevékenységének fő helye az Unió területén van, jogosultak tevékenységüket valamely másik tagállamban többek között leányvállalat útján gyakorolni (lásd ebben az értelemben: 2021. január 20-i Lexel ítélet, C-484/19, EU:C:2021:34, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 30 Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy az Autotechnica egy, a Horvát Köztársaságtól eltérő tagállamban létrehozott társaság leányvállalata. Következésképpen nem feltételezhető sem az, hogy az alapeljárás valamennyi eleme egyetlen tagállamra korlátozódik, sem pedig arra, hogy a második és a harmadik kérdés, amennyiben az EUMSZ 49. cikkre vonatkozik, hipotetikus jellegű. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tehát elfogadható az EUMSZ 49. cikk vonatkozásában.
- 31 Másodsorban, az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a 2006/123 irányelvre vonatkozó részében sem lehet elfogadhatatlannak nyilvánítani. Az említett irányelv 9–13. cikkét, amelyeket a második és harmadik előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés érint, ugyanis és mindenesetre egy olyan helyzetre is alkalmazni kell, amelyben valamennyi elem egyetlen tagállam területére korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2019. július 4-i Kirschstein ítélet, C-393/17, EU:C:2019:563, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Harmadsorban emlékeztetni kell arra, hogy annak lehetővé tétele érdekében, hogy a Bíróság az uniós jognak a nemzeti bíróság részére hasznos értelmezését nyújthassa, az előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek a Bíróság eljárási szabályzata 94. cikkének c) pontjával összhangban tartalmaznia kell azon okok ismertetését, amelyek miatt a kérdést előterjesztő bíróságban kérdés merült fel egyes uniós jogi rendelkezések értelmezésére vagy érvényességére vonatkozóan, valamint azt a kapcsolatot, amelyet e bíróság e rendelkezések és az alapeljárásban alkalmazandó nemzeti jog között felállít (2023. január 26-i Ministerstvo na vatreshnite raboti [Biometrikus és genetikai adatok rendőrség általi rögzítése] ítélet, C-205/21, EU:C:2023:49, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 33 Márpedig a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság az 575/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdése 26. pontjának az első kérdés második részében említett értelmezését illetően nem tartotta tiszteletben ezt a kötelezettséget. E bíróság ugyanis egyáltalán nem fejtette ki, hogy milyen kapcsolatot állít fel e rendelkezés és az alapeljárásban alkalmazandó nemzeti jogszabály között.
- 34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a „pénzügyi intézmény” fogalmát az 575/2013 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 26. pontja határozza meg e rendelet alkalmazásában, amely rendelet, amint azt 1. cikke kimondja, a 2013/36/EU irányelv alapján felügyelt valamennyi intézmény által teljesítendő általános prudenciális követelményekre vonatkozó egységes szabályokat rögzíti. Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból nem tűnik ki, hogy az alapügy e követelmények tiszteletben tartására vonatkozik.
- 35 Ebből az következik, hogy az első kérdés második része elfogadhatatlan.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdés első részéről

- 36 Előjáróban, mivel az első kérdés első részének szövege az „operatív lízingre és/vagy a hosszú távú autókölcsönzésre” irányuló szolgáltatásokra” vonatkozik, meg kell állapítani, hogy – amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik – a nemzeti jog különbséget tesz az operatív lízing és a pénzügyi lízing között. Ezen utóbbitól eltérően az operatív lízing a gépjárművek bérletének egy sajátos formája, amelyet az a tény jellemez, hogy a bérbeadó a bérbe adott tárgyat a lízingbe vevő kérésére szerzi meg abból a célból, hogy azt a lízingbe vevő részére olyan díjak megfizetése ellenében bérbe adja, amelyek nem veszik figyelembe az említett tárgy teljes értékét, mivel annak értékcsökkenési költségét nem a bérlő viseli, aki a bérleti időszak végén szintén nem rendelkezik vételi opcióval a lízingbevevő a lízingtárgy használatának időtartama alatt a lízingbeadónak olyan meghatározott díjat fizet, amely nem feltétlenül veszi figyelembe a lízingtárgy teljes értékét, mivel a lízingbeadó viseli a lízingtárgy értékcsökkenésének költségeit, és a lízingbevevőt nem illeti meg vételi opció a lízing lejártakor.
- 37 Első kérdésének első részével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját, hogy azok a szolgáltatások, amelyeket a lízingbeadó által a lízingbevevő kérelmére abból a célból beszerzett gépjárművek tartós bérlete jogcímén nyújtanak, hogy azokat ez utóbbi részére a lízingbeadó díjfizetés ellenében bérbe adja, az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásoknak” minősülnek.
- 38 A 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontjából az következik, hogy ez az irányelv nem alkalmazandó az olyan pénzügyi szolgáltatásokra, mint például a hitelezéssel kapcsolatos szolgáltatások, beleértve a 2006/48 irányelv I. mellékletében felsorolt szolgáltatásokat is.
- 39 A „pénzügyi szolgáltatások” fogalmát illetően meg kell állapítani, hogy azt sem ezen irányelv, sem pedig – közvetetten – a tagállamok nemzeti jogára való utalás nem határozza meg. Ennek megfelelően e fogalmat úgy kell tekinteni, mint amely az uniós jog önálló fogalma, és az Unió területének egészén egységesen kell értelmezni, figyelemmel nem csupán a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdése b) pontjának rendelkezés szövegére, hanem arra a kontextusra is, amelybe e rendelkezés illeszkedik, illetve az azon szabályozás által követett célokra, amelynek az részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2022. december 22-i EUROAPTIEKA ítélet, C-530/20, EU:C:2022:1014, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 40 Először is, mivel az említett rendelkezés az általa felsorolt példák között említi a hitellel kapcsolatos szolgáltatásokat, meg kell állapítani, hogy a 2006/123 irányelv nem tartalmazza a „hitel” fogalmának meghatározását. Mindazonáltal az általános jogi nyelvhasználatban e kifejezés valamely pénzügyi szolgáltatásnak, vagy akár a hitelező által az adós részére finanszírozás vagy halasztott fizetés céljából történő rendelkezésre bocsátást jelenti, így a hitelmegállapodást olyan megállapodásnak kell tekinteni, amely alapján a hitelező a fogyasztónak hitelt nyújt vagy annak nyújtására kötelezettséget vállal halasztott fizetés, kölcsön vagy más, ezekhez hasonló pénzügyi megoldás formájában (a mai napon hozott BMW és társai ítélet, C-38/21, C-47/21 és C-232/21, 144. pont).

- 41 Ebből az következik, hogy a hitelre vonatkozó pénzügyi szolgáltatási szerződést az a körülmény jellemzi, hogy az az eladó vagy szolgáltató által e célból a fogyasztó rendelkezésére bocsátott fizetési határidőkkel vagy fizetési könnyítésekkel kapcsolatos finanszírozás vagy halasztott fizetés logikájába illeszkedik (a mai napon hozott BMW és társai ítélet, C-38/21, C-47/21 és C-232/21, 145. pont).
- 42 Annak meghatározásához, hogy egy gépjármű tartós bérleti szerződése hitelre vonatkozik-e, és következésképpen a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett pénzügyi szolgáltatások nyújtására irányul-e, annak fő tárgyát kell figyelembe venni oly módon, hogy meg lehessen vizsgálni, hogy a hitelre vonatkozó elem elsőbbséget élvez-e a bérletre vonatkozó elemmel szemben, vagy éppen fordítva (lásd analógia útján: a mai napon hozott BMW és társai ítélet, C-38/21, C-47/21 és C-232/21, 147. pont).
- 43 Ennek megfelelően nem minősíthető „pénzügyi szolgáltatási szerződésnek” egy tartós gépjárműbérleti szerződés, amelynek keretében a fogyasztónak a gépjármű használatához való jog ellenértékeként bérleti díjat kell fizetnie, amennyiben ahhoz nem kapcsolódik a gépjárműnek a lízingidőszak végén történő megvásárlására vonatkozó kötelezettség, a fogyasztó nem viseli a gépjármű beszállítója részéről annak megvásárlásával kapcsolatban felmerült költségek teljes amortizációját, és nem viseli a gépjárműnek a szerződés lejártakor fennmaradó értékéhez kapcsolódó kockázatokat. A fogyasztó azon kötelezettsége, hogy kompenzálja a gépkocsi értékének csökkenését, amennyiben a gépkocsi visszaszolgáltatásakor megállapításra kerül, hogy a gépjármű állapota nem felel meg a korának, vagy túllépésre került a szerződésben meghatározott maximális kilométer-teljesítmény, sem teszi lehetővé e szerződéstípusok megkülönböztetését (lásd ebben az értelemben: a mai napon hozott BMW és társai ítélet, C-38/21, C-47/21 és C-232/21, 148. és 149. pont).
- 44 Másodsorban, figyelembe kell venni a 2013/36 irányelv I. mellékletét is, amelyre a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja utal. E melléklet 3. pontja a pénzügyi szolgáltatások között említi a „[p]énzügyi lízinget”.
- 45 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2013/36 irányelv nem határozza meg a „[p]énzügyi lízing” fogalmát, és nem is utal a tagállamok jogára e fogalom jelentésének vagy terjedelmének meghatározása érdekében. Következésképpen, a jelen ítélet 39. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében az említett fogalmat úgy kell tekinteni, mint amely az uniós jog önálló fogalma, és az Unió területének egészén egységesen kell értelmezni. Ebből következik, hogy pusztán az a tény, hogy egy gépjármű tartós bérleti szerződése nem tartozik az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás értelmében vett „pénzügyi lízing” fogalma alá, önmagában nem zárja ki azt, hogy e szerződés a 2013/36 irányelv I. mellékletének 3. pontja értelmében vett pénzügyi lízingszerződésnek minősüljön, és így a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett pénzügyi szolgáltatások nyújtására irányuljon.
- 46 A 2013/36 irányelv I. mellékletének 3. pontjában szereplő „[p]énzügyi lízing” fogalmát ezért e kifejezés általános jogi nyelvhasználatban elfogadott jelentésének figyelembevételével kell értelmezni, amelyben a „pénzügyi lízingszerződés” fogalma magában foglal egy olyan szerződést, amely szerint az egyik fél hitelt nyújt a másik félnek egy olyan vagyontárgy bérbeadás célú használatának finanszírozása céljából, amelynek az egyik a tulajdonosa, a másik fél pedig a szerződés lejártakor visszaadja vagy megvásárolja azt, azzal a pontosítással, hogy a tulajdonjoggal járó előnyök és kockázatok többségét a szerződés teljes időtartama alatt a másik fél viseli (a mai napon hozott BMW és társai ítélet, C-38/21, C-47/21 és C-232/21, 134. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 47 Harmadsorban, ami azt a szövegkörnyezetet illeti, amelybe a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja illeszkedik, ezen irányelv (33) preambulumbekendését kell megemlíteni, amelyből kitűnik, hogy a gépjárművek bérbeadása az említett irányelv hatálya alá tartozó szolgáltatásnak minősül, és ennél fogva nem minősíthető az ugyanezen irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásnak”.
- 48 Negyedsorban, ami a pénzügyi szolgáltatásoknak a 2006/123 irányelv hatálya alól az irányelv 2. cikke (2) bekezdése b) pontja alapján történő kizárásával elérni kívánt célt illeti, ezen irányelv (18) preambulumbekendéséből kitűnik, hogy az említett kizárást az igazolja, hogy az ilyen tevékenységek különös uniós szabályozás tárgyát képezik. Amint az az e különös szabályozás részét képező 2013/36 irányelvből és 575/2013 rendeletről következik, ez utóbbi a pénzügyi szolgáltatások bizonyos típusú intézmények általi nyújtásának felügyeletét írja elő, és meghatározza azokat a prudenciális követelményeket, amelyeknek ezen intézményeknek meg kell felelniük.
- 49 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból az tűnik ki, hogy az operatív vagy pénzügyi „lízings” a nemzeti jogban abban különbözik az egyszerű tartós bérleti szerződéstől, hogy a bérbeadó nem a bérbe adott dolog eredeti tulajdonosa, hanem azt a bérlő kérésére szerzi meg, éppen azért, hogy azt a bérlőnek bérbe adja.
- 50 Kétségtelen, hogy egy pénzügyi lízingsügylet keretében a lízingsbe adó megszerzi a dolog tulajdonjogát, majd azt bérbe adja a lízingsbevevőnek, mivel a lízingsszerződés alapján fizetendő díjak a lízingsbe adó által rendelkezésre bocsátott pénzeszközök visszafizetésére szolgálnak.
- 51 Mindazonáltal nem vélelmezhető, hogy minden olyan gépjárműre vonatkozó tartós bérleti szerződés, amelyet a lízingsbe adó a lízingsbe vevő kérelmére vásárolt meg annak érdekében, hogy azt a lízingsbe vevőnek bérbe adja, szükségképpen lízingsszerződésnek minősül, amelynek tárgya a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatás”. Az ugyanis, hogy a lízingsbe adó az ügyfele sajátos kérésére megvásárolja a járművet, önmagában nincs hatással arra a kérdésre, hogy az e szerződés alapján nyújtott szolgáltatások teljesítik-e a jelen ítélet 43. pontjában felsorolt, ahhoz szükséges egyik vagy másik releváns kritériumot, hogy „pénzügyi szolgáltatásoknak” minősüljenek.
- 52 Ezenfelül, a jelen ítélet 43. pontjában szereplő információkra figyelemmel hangsúlyozni kell, hogy a vételi opció hiánya a gépjármű tartós bérleti szerződésében önmagában nem tekinthető elegendőnek annak megállapításához, hogy az e szerződés keretében nyújtott szolgáltatások nem pénzügyi jellegűek.
- 53 Ugyanis a bérbe adott dolog jellegétől és értékcsökkenésének mértékétől függően lehetséges, hogy a tartós bérbeadás eredményeként e termék szinte teljes egészében elveszíti értékét, és így a bérlőnek semmilyen érdeke nem fűződik ahhoz, hogy a tulajdonosává váljon.
- 54 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első kérdés első részére azt a választ kell adni, hogy a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azok a szolgáltatások, amelyeket a lízingsbe adó által a lízingsbe vevő kérelmére abból a célból beszerzett

gépjárművek tartós bérlete jogcímén nyújtanak, hogy azokat ez utóbbi részére a lízingbeadó díjfizetés ellenében bérbe adja, nem minősülnek az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásoknak”, kivéve, ha:

- a bérleti szerződés tartalmazza a gépjárműnek a bérleti időszak végén történő megvásárlására vonatkozó kötelezettséget,
- a lízingbe vevő által az e szerződés alapján fizetett díjaknak az a célja, hogy a lízingbeadó számára lehetővé váljon, hogy a jármű megvásárlásával kapcsolatban felmerült költségei teljes mértékben megtérüljenek, vagy
- az említett szerződés magában foglalja a gépjármű ugyanezen szerződés lejártakor fennmaradó értékéhez kapcsolódó kockázatok átszállását.

A második kérdésről

- 55 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából egyrészt az következik, hogy az uniós szinten kimerítő harmonizáció tárgyát képező területen tett bármely nemzeti intézkedést e harmonizációs intézkedés rendelkezései, nem pedig az elsődleges jog alapján kell megítélni, másrészt pedig az, hogy a 2006/123 irányelv 9–13. cikke az irányelv hatálya alá tartozó szolgáltatások vonatkozásában teljes harmonizációt valósít meg (2016. július 14-i *Promoimpresa és társai* ítélet, C-458/14 és C-67/15, EU:C:2016:558, 59. és 61. pont). E körülményekre figyelemmel, és amint arra a főtanácsnok is lényegében rámutatott indítványának 64. pontjában, a második kérdést ezen irányelv alapján kell megvizsgálni, anélkül hogy a letelepedés szabadságára vonatkozó EUMSZ 49. cikkre kellene hivatkozni.
- 56 Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdését, valamint 10. cikkének (1) és (2) bekezdését, hogy azokkal ellentétes egy olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely a gépjárművek tartós bérbeadására irányuló szolgáltatások nyújtása tekintetében az ezen irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett engedélyezési rendszert vezet be, és felhatalmazza az e rendszer igazgatásáért felelős nemzeti hatóságot arra, hogy követelményeket és korlátozásokat írjon elő az ilyen szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokkal szemben.
- 57 Elöljáróban pontosítani kell, hogy a második kérdés – amint azt szövege is megerősíti – a gépjárművek tartós bérbeadására irányuló szolgáltatások nyújtására vonatkozik, nem pedig az ilyen bérbeadásra vonatkozó szerződés keretében nyújtott pénzügyi szolgáltatásokra. Ez utóbbi szolgáltatások a 2006/123 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá.
- 58 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok a szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságot, illetve annak gyakorlását csak akkor köthetik engedélyezési rendszerhez, ha e rendszer nem alkalmaz hátrányos megkülönböztetést, közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá, illetve ha kitűzött cél kevésbé korlátozó intézkedés útján nem valósítható meg, különösen azért, mert az utólagos ellenőrzésre túl későn kerülne sor ahhoz, hogy az valóban hatékony legyen.

- 59 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak értékelése, hogy az említett feltételek teljesülnek-e az alapügyben szóban forgó engedélyezési rendszer tekintetében, amennyiben az gépjárművek tartós bérbeadására irányuló olyan szolgáltatások nyújtására vonatkozik, amelyek nem minősülnek pénzügyi szolgáltatásnak.
- 60 Annak érdekében, hogy iránymutatást lehessen adni a kérdést előterjesztő bíróságnak az értékelés során, először is meg kell állapítani, hogy – amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 55. pontjában – a Bíróság rendelkezésére álló iratok nem tartalmaznak egyetlen olyan elemet sem, amely arra engedne következtetni, hogy az alapügyben szóban forgó rendszer hátrányosan megkülönböztető lenne az Autotechnicával szemben. Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy adott esetben elvégezze a szükséges vizsgálatokat.
- 61 Másodsorban, a Bíróság elé terjesztett észrevételeiben az ügynökség és a horvát kormány arra hivatkozott, hogy az alapügyben szóban forgó engedélyezési rendszer célja a fogyasztók védelme. Amint az a 2006/123 irányelv 4. cikkének 8. pontjából következik, a fogyasztóvédelem olyan közérdeken alapuló kényszerítő indoknak minősül, amelyre az ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerinti engedélyezési rendszer igazolása érdekében hivatkozni lehet.
- 62 Mindazonáltal nem tűnik úgy, hogy a horvát jog a gépjárművek tartós bérbeadásához hasonló tevékenységek gyakorlását, különösen az ilyen járművek rövid távú bérbeadását engedélyezési rendszerhez köti. E tekintetben meg kell állapítani, hogy sem az ügynökség, sem a horvát kormány nem hivatkozott észrevételeiben olyan indokokra, amelyek igazolhatnák, hogy kizárólag a gépjárművek tartós bérbeadására irányuló szolgáltatásokat kezelik ily különös módon.
- 63 Azt is meg kell állapítani, hogy az alapügyben szóban forgó engedélyezési rendszert az ügynökség kezeli, amely a nemzeti jog szerint jogosult a pénzügyi tevékenységek felügyeletére. Márpedig az ügynökség és a horvát kormány észrevételeikben nem terjesztettek elő olyan indokokat sem, amelyek igazolhatnák egy olyan engedélyezési rendszernek a nemzeti hatóság általi kezelését, amely kiterjed a nem pénzügyi szolgáltatások nyújtására.
- 64 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, azon tényre figyelemmel, miszerint az alapügyben szóban forgó engedélyezési rendszer kizárólag a tartós gépjárműbérleti szolgáltatásokra vonatkozik, más hasonló szolgáltatásokra pedig nem, valamint arra a tényre, hogy e rendszert a pénzügyi szolgáltatások felügyeletével megbízott nemzeti hatóság kezeli, hogy az említett rendszer igazolható-e a fogyasztók védelmére irányuló céllal.
- 65 Harmadsorban, még azt feltételezve is, hogy ez a helyzet áll fenn, azt is meg kell vizsgálni, hogy – amint azt a 2006/123 irányelv (54) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 9. cikke (1) bekezdésének c) pontja megköveteli – a fogyasztóvédelem célja a jelen ügyben nem valósítható-e meg kevésbé korlátozó intézkedéssel, mint például a gépjárművek tartós bérbeadására irányuló szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások rendszeres időszakos ellenőrzése.
- 66 Negyedsorban, amennyiben bebizonyosodik, hogy az alapügyben szóban forgó engedélyezési rendszer megfelel a 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételeknek, a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy – amint azt ezen irányelv 10. cikkének (1) és (2) bekezdése megköveteli – e rendszer olyan kritériumokon alapul-e, amelyek behatárolják az annak kezelésére hatáskörrel rendelkező hatóság, a jelen esetben a ügynökség mérlegelési jogkörének gyakorlását, világosak, egyértelműek, átláthatók és hozzáférhetők, azokat előzetesen

nyilvánosságra hozták, objektívek, hátrányos megkülönböztetéstől mentesek, azokat olyan közérdeken alapuló kényszerítő indok támasztja alá, mint az Ügynökség és a horvát kormány által hivatkozott fogyasztóvédelem, továbbá arányosak e céllal.

- 67 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdését, valamint 10. cikkének (1) és (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely egyfelől a gépjárművek tartós bérbeadására irányuló szolgáltatások nyújtása tekintetében az ezen irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett „engedélyezési rendszert” vezet be egy olyan szerződés keretében, amely nem az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatások” nyújtására irányul, másfelől pedig felhatalmazza az e rendszer igazgatásáért felelős nemzeti hatóságot arra, hogy követelményeket és korlátozásokat írjon elő az ilyen szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokkal szemben, kivéve ha az említett rendszer megfelel az ugyanezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében, valamint 10. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt követelményeknek.

A harmadik kérdésről

- 68 A jelen ítélet 55. pontjában kifejtettekre és a második kérdésre adott válaszra tekintettel a harmadik kérdésre nem kell válaszolni, mivel az egy, az EUMSZ 49. cikk hatálya alá tartozó, határokon átnyúló helyzetre vonatkozik.

A költségekről

- 69 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontját**

a következőképpen kell értelmezni:

azok a szolgáltatások, amelyeket a lízingbeadó által a lízingbevevő kérelmére abból a célból beszerzett gépjárművek tartós bérlete jogcímén nyújtanak, hogy azokat ez utóbbi részére a lízingbeadó díjfizetés ellenében bérbe adja, nem minősülnek az e rendelkezés értelmében vett „pénzügyi szolgáltatásoknak”, kivéve, ha:

- a bérleti szerződés tartalmazza a gépjárműnek a bérleti időszak végén történő megvásárlására vonatkozó kötelezettséget,**
- a lízingbe vevő által az e szerződés alapján fizetett díjnak az a célja, hogy a lízingbeadó számára lehetővé váljon, hogy a jármű megvásárlásával kapcsolatban felmerült költségei teljes mértékben megtérüljenek, vagy**

- az említett szerződés magában foglalja a gépjármű ugyanezen szerződés lejártakor fennmaradó értékéhez kapcsolódó kockázatok átszállását.

2) A 2006/123 irányelv 9. cikkének (1) bekezdését, valamint 10. cikkének (1) és (2) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal ellentétes az a tagállami szabályozás, amely egyfelől a gépjárművek tartós bérbeadására irányuló szolgáltatások nyújtása tekintetében az ezen irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett „engedélyezési rendszert” vezet be egy olyan szerződés keretében, amely nem az említett irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett „pénzügyi szolgáltatások” nyújtására irányul, másfelől pedig felhatalmazza az e rendszer igazgatásáért felelős nemzeti hatóságot arra, hogy követelményeket és korlátozásokat írjon elő az ilyen szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokkal szemben, kivéve ha az említett rendszer megfelel az ugyanezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdésében, valamint 10. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt követelményeknek.

Aláírások

ⁱ A jelen szöveg tárgyszavakat tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.